

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Seznam.cz, a.s.**, se sídlem Radlická 608/2, 150 00 Praha 5, zastoupený JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Sladkovského 601, 530 02 Pardubice, proti žalovanému: **CHAPS, spol. s r.o.**, se sídlem Bráfova 21, 616 00 Brno, zastoupený JUDr. Vilémem Podešvou, LLM, advokátem se sídlem Na Pankráci 1683/127, 14000 Praha 4, o ochraně proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2014, č. j. 62 A 85/2013 – 47, o návrhu žalobce na zrušení usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 3 As 26/2014 – 30,

t a k t o :

Návrh žalobce na zrušení usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 3 As 26/2014 – 30, o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší správní soud rozhodl usnesením ze dne 17. 4. 2014, č. j. 3 As 26/2014 – 30, o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2014, č. j. 62 A 85/2013 – 47. Tímto rozsudkem Krajský soud v Brně uložil žalovanému povinnost vyřídit žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 21. 11. 2011 ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku a současně mu uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Návrhem ze dne 14. 5. 2014, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 15. 5. 2014, se žalobce domáhal zrušení usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 3 As 26/2014 – 30. Především namítl, že přiznání odkladného účinku nemůže žalovanému nikterak posloužit k dočasné ochraně před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že řízení ukončené nyní napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2014, č. j. 62 A 85/2013 – 47, bylo vedeno „pouze“ ve vztahu k nečinnosti žalovaného. Předmětem tohoto řízení byla pouze otázka poskytnutí ochrany žalobci proti zjevné nečinnosti žalovaného, který neplnil své zákonem i předchozími rozhodnutími orgánů veřejné moci stanovené povinnosti, nikoli otázka věcného posouzení celého případu. Otázka, zda je žalovaný ve vztahu k

žádosti žalobce povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a tedy zda má povinnost vyřídit žádost žalobce o poskytnutí informací v souladu se zákonem, byla již postavena najisto dřívějším pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2013, č. j. 62 A 26/2012 - 129. Jedná se tedy o otázku pravomocně rozsouzenou (ostatně i samotným Nejvyšším správním soudem), kterou nelze opakovaně řešit v tomto soudním řízení správním a tudíž ani nikterak zpochybňovat. Žalobce dále argumentoval tím, že v projednávané věci absentují nezbytné zákonné předpoklady pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žalovaný již před vydáním usnesení Nejvyššího správního soudu o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti sám dobrovolně splnil povinnost uloženou napadeným rozsudkem krajského soudu a svým rozhodnutím ze dne 11. 3. 2014 žádost žalobce odmítl. Z tohoto kroku žalovaného je naprosto zřejmé, že mu vyřízení žádosti žalobce o poskytnutí informací nezpůsobuje jakoukoliv újmu, jejímž možným vznikem bylo přitom rozhodnutí o přiznání odkladného účinku odůvodněno. Žalobce je dále přesvědčen o tom, že přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, neboť jím byla, byť jen dočasně, poskytnuta ochrana zcela flagrantnímu a opakovanému nerespektování správních i soudních rozhodnutí žalovaným. Navíc je všeobecně známo, že pozdní poskytnutí informací se může ve své podstatě rovnat jejich neposkytnutí.

Ke svému návrhu žalobce doložil kopii rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2014 o tom, že se žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 21. 11. 2011 odmítá podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Dále doložil kopii rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 30. 4. 2014, č. j. 220/2011-030-Z106/72, o tom, že se rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2014 podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ruší a věc se vrací žalovanému k novému projednání.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Podle § 73 odst. 5 s. ř. s. může soud usnesení o přiznání odkladného účinku i bez návrhu zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly. Z citovaného ustanovení vyplývá, že soud může usnesení o přiznání odkladného účinku zrušit na návrh i bez návrhu. Žalobce byl tedy návrh na zrušení předmětného usnesení oprávněn podat.

Žalobce především namítl, že přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti nemohlo v nyní projednávané věci sloužit k poskytnutí dočasné ochrany žalovaného před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního rozhodnutí. Má totiž za to, že povinnost žalovaného vyřídit žádost žalobce o poskytnutí informací jednoznačně vyplývá již z dřívějšího rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2013, č. j. 62 A 26/2012 - 129.

pokračování

Nejvyšší správní soud přisvědčil žalobci v tom, že v rozsudku ze dne 7. 6. 2013, č. j. 62 A 26/2012 – 129, vyslovil krajský soud právní názor, že společnost CHAPS, spol. s r.o., je povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Nejvyšší správní soud má však za to, že tak byla zodpovězena pouze jedna z dílčích otázek rozhodných pro posouzení toho, zda byl žalovaný skutečně v řízení o žádosti žalobce nečinný. Nejvyšší správní soud dále připomíná, že věcnému posouzení žaloby a uložení povinnosti žalovanému vyřídit žádost žalobce předcházelo i posouzení podmínek řízení. Samotný závěr krajského soudu o včasnosti podané žaloby byl přitom žalovaným v podané kasační stížnosti zpochybněn.

Žalobce ve svém návrhu ze dne 14. 5. 2014 dále nepřesně tvrdí, že otázka, zda je žalovaný ve vztahu k žádosti žalobce povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., již byla rozsoudena i Nejvyšším správním soudem. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 27. 9. 2013, č. j. 5 As 57/2013 – 16, odmítl kasační stížnost společnosti CHAPS, spol. s r. o., podanou proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2013, č. j. 62 A 26/2012 - 129, neboť dospěl k závěru, že společnost CHAPS, spol. s r.o., nebyla účastníkem řízení, ze kterého vyšel napadený rozsudek, ani osobou zúčastněnou na daném řízení, a nebyla tudíž zjevně oprávněna k podání kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení zaujal názor, že v posuzované věci společnost CHAPS, spol. s r.o., vystupovala v pozici orgánu státu, a to správního orgánu I. stupně, jehož rozhodnutí bylo předmětem přezkumu žalovaného správního orgánu. Na společnost CHAPS, spol. s r.o., byl na základě zákona přenesen výkon státní, resp. veřejné, správy, a to vedení celostátního informačního systému o jízdních řádech. Nejvyšší správní soud se však ve svém usnesení ze dne 27. 9. 2013, č. j. 5 As 57/2013 – 16, výslovně nevyjádřil k otázce, zda byla společnost CHAPS spol. s r.o. povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že žalovaný při vydání svého rozhodnutí ze dne 11. března 2014 postupoval podle vykonatelného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2014, č. j. 62 A 85/2013 – 47. Účinky tohoto rozsudku byly následně pozastaveny přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti dne 24. 4. 2014, tj. dnem právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 3 As 26/2014 – 30.

Nejvyšší správní soud rozhodl o přiznání odkladného účinku na základě toho, že by výkon napadeného rozsudku krajského soudu znamenal pro žalovaného závažnou újmu. Pokud by totiž žalovaný vyřídl žádost žalobce o poskytnutí informací, nebylo by možno tento jeho úkon následně zhojit za situace, kdy by Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil s tím, že podmínky pro vyhovění žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného nebyly dány. Rozhodování Nejvyššího správního soudu o podané kasační stížnosti by tak pozbylo význam. Nejvyšší správní soud má za to, že tyto nežádoucí důsledky výkonu rozsudku krajského soudu nadále hrozí. Jak vyplývá z rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 30. 4. 2014, č. j. 220/2011-030-Z106/72, je v současné době věc vrácena žalovanému k novému projednání, tedy k novému rozhodnutí o žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 21. 11. 2011 v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. Odložení vykonatelnosti rozsudku krajského soudu tak nepochybně může sloužit k poskytnutí dočasné ochrany žalovaného před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud rovněž zastává názor, že žalovaným namítaný nežádoucí stav představuje nepoměrně větší újmu, než jaká může

vzniknout žalobci či jiným osobám pozdějším vyřízením žádosti žalobce o poskytnutí informací.

Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že důvody přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného nadále trvají. Současně má za to, že dočasné odložení vykonatelnosti rozsudku krajského soudu za situace, kdy by mohlo vydání správního rozhodnutí o žádosti žalobce zmařit účel řízení o kasační stížnosti, se nepříčí veřejnému zájmu na respektování soudních rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto návrh žalobce na zrušení svého usnesení ze dne 17. 4. 2014, č. j. 3 As 26/2014 – 30, zamítl.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. května 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu